

Józef Łukasiewicz

Adw. Józef Eichstaedt

Palestra 29/12(336), 79-80

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

d) braku w dotychczasowym miejscu pracy możliwości właściwego wykorzystania kwalifikacji zawodowych lub uzyskania specjalizacji.

Jeżeli terenowy organ administracji państwowej uzna, że ustalone okoliczności nie uzasadniają potwierdzenia konieczności zmiany warunków mieszkaniowych przez wnioskodawcę, powinien wydać postanowienie o odmowie wydania żadanego zaświadczenia z pouczeniem o przysługującym zażaleniu do organu II instancji.

s.m.

WSPOMNIENIA POŚMIERTNE

L

Adw. Józef Eichstaedt

W dniu 24 kwietnia 1984 r. na jednym z cmentarzy bydgoskich liczne grono kolegów, przyjaciół i znajomych odprowadziło na wieczny odpoczynek zmarłego niespodziewanie i przedwcześnie Kolegę adwokata Józefa Eichstaedta. Zmarłego w serdecznych słowach pożegnał adwokat dr Bronisław Koch, przemawiając w imieniu Okręgowej Rady Adwokackiej oraz jako przedstawiciel Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Bydgoszczy, którego Zmarły był członkiem. W kilka dni po uroczystościach pogrzebowych Okręgowa Rada Adwokacka podjęła uchwałę, że adwokat Józef Eichstaedt dobrze się zasłużył adwokataturze bydgoskiej.

Zmarły Kolega istotnie dobrze się zasłużył adwokataturze bydgoskiej, bo w służbie dla niej poświęcił najlepsze zalety swojego charakteru, jak pracowitość, sumienność, rzetelność, a przede wszystkim ofiarował swój talent organizatorski. Zalety te zwróciły na niego uwagę najbliższego otoczenia, które je należycie oceniło, obdarzając go w 1964 r. szacunkiem i zaufaniem przez powierzenie mu kierownictwa Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Bydgoszczy, sprawowanego przezeń aż do ostatnich chwil. Z funkcji tej wywiązywał się przez okres przeszło dwudziestoletni w sposób wzorowy. Czuwał, żeby praca w Zespole układała się w sposób harmonijny i nacechowana była duchem koleżeńskim. Dzięki zapobiegliwości i zmysłowi organizacyjnemu potrafił urządzić członkom swojego Zespołu bardzo dobre warunki do pracy w porównaniu z pozostałymi zespołami, które są ulokowane w tym samym budynku.

Również aktywnie pracował w innych dziedzinach w samorządzie adwokackim, mianowicie jako zastępca rzecznika dyscyplinarnego i zastępca wizytatora przy Radzie Adwokackiej.

Największe zasługi położył Zmarły w czasie sprawowania funkcji kierownika Doskonalenia Zawodowego Adwokatów oraz Szkolenia Aplikantów Adwokackich przy Okręgowej Radzie Adwokackiej. Dążył do podniesienia wiedzy zawodowej wśród kolegów adwokatów oraz pragnął umożliwić im zapoznanie się z nowymi aktami prawnymi i dlatego z całym zapałem i poświęceniem organizował szkolenia, sympozja w terenie i inne spotkania dyskusyjne. Jako zaś kierownik szkolenia aplikantów adwokackich zabiegał o to, aby aplikanci nabywali wiedzę fachową.

Przed wszystkim jednak starał się wpoić im nieprzeciętne wartości moralne, wyróżniające ich jako obywateli Polski Ludowej.

Nagła śmierć przerwała pasmo życia tego skromnego i dobrego człowieka, znakomitego prawnika, odważnego obrońcy prawa, wielkiego patrioty.

Urodzony 31 stycznia 1917 r. w Bydgoszczy, odbył po ukończeniu szkoły średniej w latach 1936/1937 służbę wojskową, a potem w 1939 r. jako podchorąży 61 pułku piechoty w Bydgoszczy wziął udział w wojnie obronnej. Po upadku Warszawy wraca do rodzinnego miasta Bydgoszczy, gdzie ofiarą terroru hitlerowskiego zaraz w pierwszych dniach wojny padło wielu najlepszych synów i córek Polski. Kol. Eichstaedt podjął wówczas pracę fizyczną. W roku 1943 zaczął działać w ruchu oporu. Był żołnierzem Armii Krajowej. W kwietniu 1944 r. został aresztowany przez gestapo jako podejrzany o przynależność do ruchu oporu i za uchylenie się od przyjęcia uprzywilejowanej grupy narodowości niemieckiej mimo posiadania nazwiska niemieckiego. Osadzono go w obozie koncentracyjnym w Stutt-hoffie koło Gdańska, z którego został zwolniony w 1945 r. przez Armię Czerwoną.

Niezwłocznie podejmuje wtedy walkę z okupantem jako żołnierz Wojska Polskiego, a we wrześniu 1945 r. zostaje przeniesiony do organów Wojskowej Służby Sprawiedliwości. W czasie służby wojskowej kończy na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu studia prawnicze. W 1952 r. pełnił funkcję wiceprokuratora w Wojskowej Prokuraturze Okręgowej w Bydgoszczy, a następnie został przeniesiony do rezerwy w stopniu majora.

W uznaniu jego trudu żołnierskiego otrzymał Odznakę Grunwaldu, Srebrny Krzyż Zasługi, Brązowy Medal „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”, a w dniu 21 października 1981 r. odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Płaski.

Niechaj ten nieugięty Polak będzie przykładem wierności Ojczyźnie dla przyszłych pokoleń adwokackich.

Cześć Jego pamięci.

adv. Józef Łukaszewicz

2.

Adw. Stefan Brzeziński

W dniu 21 października 1984 r. zmarł w Łodzi w wieku 85 lat adwokat Stefan Brzeziński, nestor adwokatury łódzkiej, nieprzeciętnej miary człowiek, zasłużony adwokat, wybitny cywilista.

Adwokat Stefan Brzeziński ukończył w Łodzi gimnazjum im. Kopernika. Jeszcze jako uczeń tego gimnazjum brał udział w walkach o niepodległość Polski w latach 1918—1920. W 1925 r. ukończył prawo na Uniwersytecie Warszawskim. Po odbyciu studiów prawniczych, a potem aplikacji sądowej i adwokackiej (w 1930 r.) został wpisany na listę adwokatów Izby Łódzkiej.

Od początku swojej pracy zawodowej był aktywnym działaczem samorządu adwokackiego. Z jego inicjatywy, jeszcze jako aplikanta adwokackiego, zostało wprowadzone począwszy od 1928 r. szkolenie aplikantów. W okresie od 1925 do 1931 r. pełnił funkcję prezesa Zrzeszenia Aplikantów Sądowych i Adwokackich w Łodzi.